

ДАР АМ ВАДЗУТ МУРУОЊУ?

Аста је поваста алу о фата́ дйн Оса́ница: „Ам авут вро шајсприйа́ше ањ шй прй врја́мја бурје́йлуор ам лукрат сара ла ун раску́мпаратуо́рј да́ бурје́ц. Ам та́јат, ам кла́сирит шй ам па́кујит ла бурје́ц ш́је ј-а дус лумја́ дйн дуос. Да́ мул́ће уо́рј лу́кру њ-а фуост пй́на ду́па ми́жлуо́ку нуоп́цй, да́спја́ндује кй́ц да́ мул́ц бурје́ц а фост.

Пра́ аја врја́ме, пра́ ка́ља ун́ђе ам треку́т кй́нд м-ам дус ака́с, а ка́дзут ун муо́ш, пра́ по́льікра́ Јо́њица́, шй а му́рит. Кй́нд гу́ђе ам треку́т пра́ аш́ја, јеу ку ва́рујки́љи а́ље мја́ље ам вуо́рбит да́ аја й́нтймпа́ре шй њ-ам рй́с сй ну са́ фаќа муо́шу муруо́њ шй сй ње спо́мй́нће...

Аша а фост пй́на й́нтро са́ра кй́нд м-ам й́нтуо́рс сй́нгура́ дй ла лу́кру. Каса а мја́ а фост вро трје́ј-патру су́ће да́ метере да́ ун́ђе ам лу́крат. Ка́ља а фуост ђи́рја́пта шй ун́ђе-ун́ђе а фост шй кй́ће вро ла́трика́. Нума а́ље вро шиндзй́а́ш да́ метере ма́јпра́урма́ с-абатут ла ђи́рја́пта. Шй аш́ја мј-а фост каса. А тунш́ са́ра, ла вро жу́мата́ће да́ ш́јас ду́па ми́жлуо́ку нуоп́цй, јо ме́ржја́м, гра́бинд да́ сй ажу́нг а кас. Прй ш́је́рј са́ аратат лу́на ду́па њи́шће нуве́рј. Кй́нд ам ажу́нс ла распй́нћі́ку ун́ђе са́ аба́ће ка́ља ла ђи́рја́пта, пра́ о грама́да да́ туту́ш шйа́ђе о баба́ ку фу́рка й́н брйу́ шй туа́рше́. Јо ам тры́кнй́т шй м-а ђе́йя́ј ду́па ска́пāt сй вй́ад ка́ре је баба́-ја, ја ну́је а ш́ја. Кй́нд про пље́кај прй ка́ље, ја ја́р је а ш́ја. Јо ја́р м-а й́нторса́ј й́напуо́ј. Ну ш́ћіу ш́је сй фак! Сй ма й́нтуо́рк ун́ђе ам лу́крат, ну је њі́ма, туо́ц с-а дус ака́с. Прй́нга́ баба́ аја ма ђе́м сй тры́ек. Кй́нд м-а про і́віј ла грама́да да́ туту́ш, баба́ ну је а ш́ја. Њи́ш јо сй́нгура́ ну ш́ћіу кум ам а́љергат пй́на ака́с. Ш́ћіу нума кй́ мј-а пика́т попу́ку дй́н пиш́јуо́р шй л-ам поме́нй́т пра́ тата́ сй са́ дука́ сй-л ка́ће ку ба́тјера...

Дар ам вадзут јо муруо́њу, о́р ш́ј-ам вадзут, њи́ш й́н дзй́ да́ аста́дз ну ш́ћіу”.

А й́нсамнат: Живора́д Жй́ка алу І́ван а Та́льі́ји дй́н Оса́ница

ДА ЛИ САМ УГЛЕДАЛА ВАМПИРА?

Ово је прича једне девојке из Осанице: „Имала сам око шеснаест година када сам у сезони брања гљива радила код једног откупљивача гљива. Гљиве које су берачи доносили, ми смо увече резали, класирали и паковали. Често би нам се посао одужио, па смо радили и до после поноћи, зависно од количине откупљених гљива.

У том периоду, на путу којим сам одлазила кући, пао је и преминуо неки чича по надимку Иванче. Кад год смо туда пролазиле, моје другарице и ја смо разговарале о том догађају уз смешак, шалећи се, да се чича случајно не повампири и да нас уплаши...

Све је тако било док се једне вечери са посла нисам сама враћала кући. Кућа ми је од посла била удаљена око триста-четиристо метара. Пут је био прав, понегде са по неком светиљком. Само су задњих педесетак метара пута скретали удесно. И ту ми се налазила кућа. Те вечери, око пола сата после поноћи, журила сам да што пре стигнем кући. На небу се иза неких облака појавио месец. Када сам стигла до раскрснице где се скреће ка мојој кући, на једној камари трупаца угледала сам бабу како седи са заденутом преслицом за појасом и преде. Ја сам се тргнула и кад сам се заклонила за ћошак да је препознам, она није била више ту. Када сам наставила путем, она се опет појавила. Поново сам се вратила назад. Нисам знала шта да радим! Да се вратим где радим, тамо нема никог, сви су отишли кућама. Плашила сам се да прођем поред бабе. Када сам поново упутила поглед ка трупцима, бабе више није било. Ни сама не знам како сам отрчала до куће. Знам само да ми је испала ципела, па сам кући пробудила оца да оде са батеријском лампом да је пронађе...

Да ли сам ја то угледала вампира или шта сам угледала, ни дан данас не знам.“

Забележио: Живорад Жика Томић из Осанице.